

GÖMÖRI GYÖRGY

Fénykép az ötvenes évekből

Éjjel. Üresség. Lépcsők
a csendes Montmartre alatt.
Két fénygömb, két hold-alak.
A harmadik lombokba bújva
világít sejtelmesen.
Kétoldalt alvó házak.
Az évszak? Talán még nyár van,
levelek nem hullanak.
sehol egy lélek, üres lépcsőkön
lobogó, bő köpenyében
csak a hontalan szél szalad.
Sehol egy lélek, céltalan fények
a kihalt Montmartre alatt.

Gyereket, ilyenkor?

Anyám császári kínban nehezen hozott világra
és már korábban is megharcolt értem apámmal
aki 1933-ben így szólt: „háború lesz!
ilyenkor akarsz gyereket?” talán jogos
is volt aggodalma mert már rikácsolt
a rádióban az eszelős „vezér és kancellár”.
Lett is háború csak kicsit később és eközben
anyám megszült táplált elküldött óvodába
és apám – aki talán kicsit szégyellte magát
a korábban feltett kishitű kérdés miatt –
még évekkel később is úgy vitt iskolába
hogy a Baross utca sarkán mindig lelkemre kösse:
„vigyázz nagyon fiam az átkelésnél!”